

[Ragnhild Andersen.]

affattelse af § 1, stk. 2, bestemmes, at aldersgrænserne forhøjes til 67 og 62 år; vort underændringsforslag tager sigte på dels at beholde de gældende aldersgrænser, dels at sikre, at de gifte kvinder i alderen fra 60 til 65 år får ret til en folkepension, forsåvidt ægtefællen modtager invalide- eller folkepension. Dette er et ofte fremsat ønske fra rentemodtagerne, idet hustruen ofte er lidt yngre end ægtefællen og ingen mulighed har for at arbejde, hvis hun ikke tidligere har haft arbejde udenfor hjemmet; og for de kvinders vedkommende, der er over 60 år, og som har haft erhvervsarbejde udenfor hjemmet og har haft børn i hjemmet, gælder, at de minsandten i de allerfleste tilfælde er slidt op, når de er nået over 60 år, og derfor ikke kan arbejde mere.

Det ville være mere rimeligt, om man tog hensyn hertil og ligesom i Schweiz lavede en ordning, der sikrer, at man fik denne ret for de gifte kvinder i alderen fra 60 til 65 år. Den forhøjelse af de almindelige aldersgrænser med 2 år, som vi med vort underændringsforslag går imod, er, tør jeg sige, den største uret, der begås mod tusinder af ældre i vort land, først og fremmest mod sliderne. Transportarbejdere, bygningsarbejdere og mange andre er slidt op, før de er 65 år. At forhøje tilgangsalderen med 2 år vil for mange af dem være katastrofalt. Mit parti finder det meningsløst, at man, samtidig med at man vil spare penge ved at forhøje aldersgrænserne, om jeg så må sige, uden vanskeligheder går ind for at forhøje ventetillæggene temmelig betydeligt. Ventetillæggene skal gives til de ældre, der kan vente med at få folkepension, til de er 70 eller 72 år, og man vil i den nærmeste tid ofre 20 mill. kr. på en forbedring af ventetillæggene. Hvorfor skal man i den grad belønne dem med det gode helbred og straffe dem med det dårlige? Det er ingen god moral. Noget sådant gavner også dem, som på grund af store indtægter kan vente med at søge folkepension, til de er 70 eller 72 år. Mit parti mener, at det er både mere fornuftigt og mere humant at bevare aldersgrænserne og lade være med at forhøje ventetillæggene. Skal vi vælge mellem disse to ting, foretrækker vi altså, at de nugældende aldersgrænser bevares, og at man lader være med at fore-

tage den foreslåede forhøjelse af ventetillæggene.

Vort underændringsforslag nr. 1 til ændringsforslaget § 1 går endvidere ud på, at alle skal have ret til folkepension, hvad enten de er i sygekasse eller ej, forsåvidt deres indtægt ikke overstiger, hvad man ifølge § 41 må have for at få folkepension. Jeg har ikke set bort fra, at der, som den ærede ordfører for udvalget nævnte, i udvalgets ændringsforslag er en dispensationsbestemmelse tilsigtende, at man i fremtiden kan se bort fra medlemsskab af sygekasse eller sygeforsikring og yde ikke-indtægtsreguleret folkepension til disse mennesker.

Hvis vort underændringsforslag gennemføres, vil det i virkeligheden sige, at kun de ældre, der har en indtægt, der ligger over de i den foreslåede § 41 nævnte indtægter, — ifølge vort forslag ca. 10 000 kr., ifølge de af flertallet foreslåede fradragsregler noget mindre — vil fortabe retten til folkepension. Med 3 400 kr. i indtægt vil ifølge vort underændringsforslag alle ægtepar i landet kunne få fuld folkepension.

Vort underændringsforslag nr. 2 går ud på at lade de enlige kvinder fra 55 til 60 år komme ind under dispensationsbestemmelserne, således at de, når svigtende helbred eller andre ganske særlige omstændigheder taler derfor, også kan få folkepension. Dette forslag strider ikke mod den pensionsordning vedrørende enkerne, som foreslås gennemført i et andet lovforslag, tværtimod kan man sige, det vil være i god overensstemmelse hermed.

Vort underændringsforslag nr. 3 tilsigter at få den skæmmende bestemmelse ud af folkeforsikringsloven, som nægter mennesker ret til alders- og invaliderente, når de har oppebåret fattighjælp eller i det sidste år kommunehjælp, således at de har mistet valgretten. Det kan ikke være rigtigt at bevare denne bestemmelse. Jeg ved vel, at der i folkeforsikringsloven findes andre værdighedsbestemmelser, som også bør ændres. Vi har ikke taget dem allesammen op, kun denne bestemmelse, som vi altså foreslår skal udgå, fordi det er den mest skæmmende af de værdighedsbestemmelser, der findes i folkeforsikringsloven.

Vort underændringsforslag nr. 4 til flertallets ændringsforslag til § 39 går ud på,